

< *** >

Και κατὰ πρῶτον λέγει με τοῦτο τὸ καταλόγιν:

«Λίβιστρε, γῆς Λατινικῆς, ἄρχον, τοπάρχα μέγα,
διὰ Ροδάμνην δέσποιναν, τὴν ἐρωτοκουρτέσαν»

500 δεσπότης ἄλλος νὰ γενῆς γῆς Ἀργυροῦ τοῦ κάστρου,
Χρυσόν, πατέραν καὶ λαμπρὸν τῆς κόρης τῆς Ροδάμνης,
νὰ διαδεχθῆς τὰς χώρας του καὶ νὰ τὰς ὑποτάξῃς.

Καὶ μετὰ χρόνου διάστημα νὰ χάσῃς τὴν Ροδάμνην
ἀπὸ γυναίκας δολερᾶς, τῆς κακομάγου γραΐας,

505 καὶ πάλι εἰς ἀναζήτησιν τῆς κόρης νὰ ἐξέβῃς·
f. 22^f δίχρονον θέλεις περπατεῖν | ἕως ὅτου νὰ τὴν εὔρῃς
καὶ ἀπὸ τὴν εὔρῃς ἐκ καλοῦ φίλου σου συνεργίαν,
μετὰ καιροῦ διάστημα, μετὰ πολλῆς τῆς λύπης,
πάλιν αὐθέντης νὰ σταθῆς μετὰ λαμπρᾶς τῆς κόρης

510 καὶ νὰ συναποθάνετε αὐθέντες ἐνωμένοι».
Ἐλάλησεν τὰ μέλλοντα καὶ ἀναψυχὴν ἐπῆρα.

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρου καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.